

תשרי ה'תשע"ב

תקנות מנחם

על סיומי הרמב"ם

יו"ל לקראת חג הסוכות
הי' תהא שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" ח"ג (ג' שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הקרבנות - א'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח (גימטריא "יח"י")

בעז"ה יום ג' פרשת האזינו כ"ח אלול הי' תהא שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות קרבן פסח והתחלת הלכות חגיגה

הפסח – ראש לרגלים

א. את הלכות קרבן פסח התחילו בשבת פרשת נצבים-וילך
שבת סליחות כ"ה אלול ולומדים אותן בימים הסמוכים לראש
השנה ומסיימים בערב ער"ה, וי"ל הקשר לכל אלו;

ישנם דברים מקבילים לפסח ו**לראש השנה**; גם הפסח הוא
"הראש לרגלים" והמשנה אומרת בתחילת מסכת ראש השנה:
"ארבעה ראשי שנים הם, (ומתחילה) באחד בניסן **ראש השנה**
למלכים ולרגלים", (ורק אח"כ) באחד בתשרי ראש השנה
לשמיטין וליובלות", היינו שפסח מצד היותו **ראש לרגלים** גם
נחשב לר"ה, וניסן הוא **"ראש חודשים"**. והסיבה מכיון שזהו
זמן יציאת מצרים לכן זהו התחלה וראש של המציאות של עם
ישראל. וכמו בר"ה שקשור ליום בריאת העולם ומידי שנה
בשנה חוגגים וזוכרים ביום **הראשון** לבריאה וב"תחילת
מעשיך", עדי"ז בפסח מידי שנה בשנה אנו חוגגים וזוכרים
וחיים מחדש ומתחילים מחדש יציאת מצרים חדשה
ומחודשת.

סימני המאכלים

ב. ואנו מוצאים דבר דומה בסעודת הסדר וסעודת ליל ר"ה;
שבשניהם נוהגים והשלחן ערוך אומר ליהודים מה לאכול
בסעודה זו; בליל הסדר: מצות, ד' כוסות, יין, מרור, כרפס,
ביצה וכו' (ובזמן שביהמ"ק היה קיים מצוות אכילת בשר קרבן
פסח צלוי). ובר"ה כתוב כמה וכמה מאכלים שישתדלו לאכול
כדי להתפלל ולסמל שתהיה שנה טובה ומתוקה. כמו שטובלים
את פרוסת המוציא בדבש ואוכלים תפוח מתוק בדבש וראש דג
וראש אייל וגזר, ועוד דברים המסמלים שתהיה שנה טובה, כי
ר"ה הוא לא רק תחילת השנה, אלא **ראש השנה** ונתינת חיים
וכוח לכל ימי השנה.

קרבן פסח – תשובה על עבודה זרה

ג. לומדים ההלכות משבת סליחות, והשבוע האחרון של
חודש אלול, ימי ההכנה לר"ה, עשרת ימי תשובה, ויום

הכיפורים – **זמן התשובה**, כמו שכתבנו הפרטים בזה בגליון
האחרון (מס' 262), בסיום על הלכות עבודת יום הכיפורים. וגם
הפסח הוא ענין **התשובה**; כי בפרשת קרבן פסח בפרשת בא
נאמר¹: "משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח",
ואומרים חז"ל² והובא בפירש"י³ "משכו ידיכם מעבודה זרה,
וקחו לכם צאן שה של מצוה".

היינו **שקרבן פסח** מלכתחילה, ענינו היה ענין **התשובה**
מעבודה זרה, כי הרי חז"ל אומרים בקשר לקריעת ים סוף:
"אמרה מדת הדין לפני הקב"ה הללו עובדי ע"ז והללו עובדי
ע"ז", היינו שבני ישראל במצרים עבדו עבודה זרה, והיו צריכים
לעשות תשובה ע"ז, ועיי' לקיחת הפסח ושחיטתו זו היתה
תשובת המשקל, ששחטו כאו"א את העבודה זרה של מצרים
והקריבוהו לה'. ז.א. שהקרבת קרבן פסח הוא ענין התשובה, כי
מידי שנה בשנה, "הימים האלה נזכרים ונעשים", כמו שהיה
בפעם הראשונה. ומתאים ללמוד הלכות אלו בימים האחרונים
של חודש אלול משבת סליחות וימי ההכנה לר"ה ועשרת ימי
תשובה ויום הכיפורים.

יום הכיפורים – סליחה וכפרה על עבודה זרה

ד. 40 הימים של חודש אלול ועשרת ימי תשובה עד יום
הכיפורים הם ימי סליחה וכפרה על מעשה **העגל** שהוא חטא
עבודה זרה. ועי"פ הנ"ל גם קרבן פסח היה מעין כפרה וסליחה
על שחטאו בעבודה זרה, כנ"ל שמידת הדין אמרה: "הללו
עובדי עבודה זרה וכו'". שהסליחה והכפרה על זה התחילו
מהקרבת ושחיטת קרבן פסח, וחז"ל אומרים⁴ והובא בפירש"י⁵
שבזכות שני דברים נגאלו ממצרים: "בזכות דם הפסח ודם
המילה", והרי את המילה עצמה גם עשו לצורך הפסח, כי הערל

¹ בא יב, כא.

² מכילתא.

³ פירש"י עה"פ לעיל (שם יב, ו): "והיי לכם למשמרת".

⁴ תנחומא וירא ד'. מכילתא פ' ה'.

⁵ הנ"ל עה"פ "והיה לכם למשמרת".

אסור לעשות ולאכול את הפסח, היינו שזו היתה ההתחלה של הסליחה וההתקרבות לקב"ה, ע"י מצות המילה וקרבת הפסח, ומתאים לזה שמתחילים את הלכות קרבן פסח בשבת סליחות, שבמוצאי השבת מתחילים לומר סליחות, שזו התחלת ההכנות ליום הכיפורים שאז היא הסליחה המלאה כנאמר ביוהכ"פ⁶: "סלחתי כדבריך" (על חטא ע"ז, וגם פסח - עזיבת ע"ז), שזו היתה שלימות הסליחה אחרי ה-40 יום מר"ח אלול שמשא עלה להר.

[ורואים גם בפסח ענין הדומה ליוהכ"פ שיש קהילות שנוהגים שלובשים קיטל לבן בסדר הפסח כמו ביוהכ"פ] וע"ד הצחות; הרי ענין יוהכ"פ הוא הסליחה כני"ל ואת זה מכריזים בנעימה ובקול גדול כל הציבור בכניסה ליוהכ"פ: "ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה"⁷, ו"פסח" - גימטריא "נסלח" [ומתאים גם עם פירש"י בפרשת בא עה"פ "ופסח ה"י" (בא יב, כג ולפני"ז ג"כ בפסוק י"ג) שבפירוש הא' מפרש רש"י: "ופסח - וחמל" שהכוונה לחמלה על פתחי ובתי בני ישראל]. וכני"ל שקרבן פסח פעל הסליחה והכפרה והקירוב של עם ישראל להקב"ה, שבזכות זה נגאלו ממצרים. וזה גם כלול בשם ההלכות "קרבן (פסח)" - ע"ש הקירוב של ישראל לה' והגאולה שבאה ע"ז, שגם זה כלול בשם פסח, כדלקמן.

פסיחה ודילוג - מן הקצה אל הקצה בעבודת ה'

ה. ענין התשובה הוא כמו יציאת מצרים ברוחניות; היציאה מהמיצר הרוחני של היצר הרע והקליפות והגלות למרחב הגאולה והקדושה, וכמו ביציאת מצרים הדבר היה מן הקצה אל הקצה ממיצר הכי גרוע כמו שאומרים חז"ל ש"אפילו זבוב לא היה יכול לצאת משם" (ממצרים), "משם" גימטריא "מצרים", והקב"ה הוציא אותנו (כמו שאומרים בהגדה: "ויוציאנו ה' אלקינו משם ביד חזקה וכו'") אל החירות האמיתית, שלהבא לא יוכלו יותר להיות עבדים, וגם ברוחניות יצי"מ היתה מן הקצה אל הקצה; ממ"ט שערי טומאה אל המרחב האמיתי של הגאולה, כי זה היה באופן של "פסיחה" ודילוג מן הקצה אל הקצה כנאמר "ופסח הוי"י"⁸. וגם בעבודת בני ישראל בפסח צריכה להיות הזריזות והדלוג והקפיצה כמו שאומר רש"י על הפסוק בפרשת בא⁹: "וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים וגו' ואכלתם אותו בחפזון, פסח הוא לה"י ואומר רש"י: "פסח. ע"ש הדילוג והפסיחה, הקב"ה מדלג בתי ישראל מבין בתי מצרים וקופץ ממצרי למצרי וישראל אמצעי נמלט, ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים דרך דילוג וקפיצה, זכר לשמו שקרוי "פסח", וגם פסק"א "לשון פסיעה". היינו שעבודת הפסח והדילוג היא לא רק של הקב"ה, אלא גם של עבודת בני"י, והיינו עבודת התשובה שהיא באופן של דילוג וקפיצה קיצונית ממצב של רשע גמור למצב של צדיק גמור.

ענין הפסיחה - הקפיצה והדילוג, גם בגילוי מלמעלה וגם בעבודת בני ישראל, מתבטא גם באותיות המילה פ'ס'ח' - לעומת - פ'ס'ע'; שניהם מבטאים המעבר ממקום למקום רק שהפסיחה - היא בקפיצה, והפסיעה - בהליכה רגילה; ומתבטא באותיות; שבשניהם האותיות פ'ס' שמראה על מעבר וכמו שאומר רש"י שגם בלע"ז פסק"א (ובאנגלית PASS) אלא שבהליכה רגילה ופסיעה השורש פ'ס'ע' - פס'ע' - שע' מורה על שבעים (x107), קשור לטבע ול-7 הספירות, והקפיצה למעלה היא פס'ח'; ח' - מורה על ה-8 שלמעלה מהטבע והעולם (ותשובה בקפיצה) וגם באנגלית הפסח נקרא PASS-OVER.

ענין הני"ל - הקפיצה והפסיחה מן הקצה אל הקצה, התבטא במיוחד בקרבן פסח, שממצב של עובדי ע"ז, מצב הכי ירוד, שזוהי עבירה שמבטאת את הפירוד המוחלט מה', שמתנכר לה' ועובד אולקים אחרים, וממצב זה משכו ידיהם ועשו את הצאן שהוא עבודה זרה לא רק ששחטו אותו, ז.א. שביטלו את העבודה זרה, אלא שעיי"כ עשו אותו קרבולה', שעל ידו מתקרב היהודי לה' כנאמר "אדם כי יקריב מכס", שמקרב את עצמו שזוהי פסיחה ודילוג מן הקצה אל הקצה. היינו קירוב - קרבן באופן של פסיחה!

וכן גם ה"סליחות" שמתחילים במוצ"ש זו, ומסתיימים הסליחות והכפרה ביוהכ"פ, בתשובה על חטא העגל שהוא עבודה זרה.

[וגם פרשת האזינו; היא ההאזנה לתוכחה שמעוררת לתשובה על החטאים, ובפרט מוזכר שם חטא אלקים אחרים ועבודה זרה.

ודרך אגב; היה לי תמוה שבפסוקי "האזינו" כתובים באריכות התוכחה והעונש על העבירות, ונראה לי שאין שם פסוקים על התשובה שבאה בעקבות התוכחה וקוראים זאת בכמה שנים (כולל בשנה זו), דווקא בשבת תשובה! (משא"כ בפרשת ניצבים שקוראים תמיד לפני ר"ה, אחרי פסוקי התוכחה והעונש כתוב על התשובה שיעשו עם ישראל: "ושבת עד ה' אלוקיך ושמעת בקולו וגו'"¹⁰. וכן: "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך וגו'"¹¹, ואח"כ¹²: "ואתה תשוב ושמעת בקול ה' ועשית את כל מצוותיו").

ופרשת "האזינו" נקראת "שירה"; ז.א. שמקבלים התוכחה וההתעוררות לתשובה באופן של שירה ושמחה]

וכן תהיה לנו, שנקפוץ לתוך עבודת התשובה באופן מוחלט (והרי כל תשובה על כל חטא הוא כעין תשובה על ע"ז במשמעות החסידית - עבודה שזרה לו). וכמו במצרים ע"י התשובה וקרבת פסח שאוכלים דרך חירות, הלכו מיד לגאולה הראשונה, יקויים בנו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ע"י מלך המשיח בגאולה השלימה מי"ד ממי"ש, נאו!

⁶ שלח יד, כ. היינו שנאמר בחטא המרגלים בתשעה באב, אבל בפרשת תשא (לג, יא. ד"ה ודבר ה' אל משה פאי"פ) אומר רש"י שנאמר גם ביוהכ"פ "סלחתי כדבריך", על חטא העגל (ועיין לקמן במסגרת).

⁷ שלח טו, כו (גימטריא - הוי', והרי הסליחה משם הוי').

⁸ שמו"ר יז, ג, יט, ה. תדא"ר כז, יט. ילקו"ש קצה.

⁹ בא יב, יא.

¹⁰ נצבים ל, ב - ל"ב, ובתניא באיגה"ק (סי' י, ובח"א פכ"ט) כתוב: "והנה עיקר התשובה הוא בלב".

¹¹ פסוק ו.

¹² פסוק ח.

"תקות" חוט השני¹³

על סיום הלכות קרבן פסח

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. פסח ראש לרגלים – קשור לראש השנה.
- ב. בסדר הפסח מאכלים מיוחדים כמו בסעודת ליל ר"ה.
- ג. שבת סליחות ור"ה ועשי"ת ויוהכ"פ – ענין התשובה – וכן קרבן פסח – תשובה מע"ז.
- ד. מ' ימי סליחה על חטא העגל – עבודה זרה.

בעז"ה יום ד' פרשת האזינו כ"ט אלול

יום הולדת דאדמו"ר ה"צמח צדק"
הי' תהא שנת אל-על¹⁴ – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)
ערב ראש השנה דשנת הי' תהא שנת עליון בכל
(שנת תבוא עלינו ברכה)

סיום הלכות חגיגה והתחלת הלכות בכורות

עליה לרגל ו"הקהל"

א. בהלכות חגיגה מדובר ע"ד מצוות העליה לרגל, והראיה את פני ה', וקרבתו הראיה והחגיגה והשמחה שמביאים עם העליה לרגל. ובפרק האחרון מדובר ע"ד מצות "הקהל", שכל העם, האנשים והנשים והטף נקהלו ובאו לבית המקדש לשמוע את דבר המלך.

והמעניין שלומדים הלכות אלו בימים שאחרי שבת פרשת ניצבים-וילך, המתברכים מהשבת והתחילו ביום ג' – "בתר שבתא", ובפרשת "וילך" כתובה מצות הקהל.

והתחלת ההלכות ביום כ"ח באלול – ש"המלך בשדה", וכ"ח – גימטריא יח"י – קשור עם "יחי המלך!", והמצוה שהמלך יקרא מהתורה, והרמב"ם כותב¹⁵: "ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע את דברי האל-ל", וזהו תוכן "יחי המלך!".

הקהל ב-770

ב. ובהשגחה פרטית נפלאה! לומדים ההלכות בערב ראש השנה; שגם בזמננו נקהלים בבית המקדש שבזמננו, לקבל את פני המלך וכמו שכי"ק אד"ש מה"מ אומר ש-770 – בית משיח "בית רבינו שבבבל", שהוא בית המקדש היום, ועליה לרגל לבית המקדש, היה בכל הדורות ואפילו אחרי שכבר לא היה קיים בית המקדש, כמ"ש בשו"ע אדמו"ר הזקן בהלכות שאלת הגשמים וברכת השנים¹⁶: שהטעם שמתחילים לשאול על

13 יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

14 ע"פ הפסוק (הושע יא, ז): "וואל על יקראוהו" וכפירוש המפרשים שהנביאים יקראו וירימו את עם ישראל למעלה מעלה – אל הקב"ה. בהלכה ו.

16 שו"ע אדה"י אורח חיים סי' קי"ז סי"א.

הגשמים בארץ ישראל מזו מרחשון ולא מיד אחר חג הסוכות, כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת, הישוב הרחוק ביותר ולא יעצרנו הגשם וז"ל אדמוה"ז שם: "ואף לאחר החורבן היו מתאספים ג"כ מכל הסביבות בירושלים לרגל כמו שעושים גם היום, לפיכך לא בטלו תקנת חכמים שתיקנו השאלה בא"י בז' במר חשוון".

ואמנם בשו"ע מדובר שעולים לרגל לחג הסוכות וכאן מדברים ע"ד הביאה לבית המקדש דזמננו לבית משיח 770 בער"ה, שכבר מאז מתאספים ובאים כבר לר"ה, ובאים לשמוח ולחגוג לכל חודש תשרי.

השמיעה מהמלך כמפי הגבורה

ג. ענין ה"הקהל" הוא ע"ד "האזינו", ששמעו לשמוע ולהקשיב לדברי התוכחה והמוסר של משה רבינו (שיחזור לאזניהם) וכן בהקהל נאמר¹⁷: "תקרא את התורה הזאת באזניהם וכו' למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת", ובלשון זה נפסק ברמב"ם. וכמו בהאזינו שמיעת הדברים ממשה רבינו "עבד ה'" כך בהקהל שמיעת הדברים מהמלך בעצמו וכמ"ש הרמב"ם בהלכות אלו¹⁸: "חיבין לשמוע, באימה ויראה וגילה ברעדה כיום שנתנה בו בסיני וכו' ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי האל-ל".

ראש השנה – יום חגיגה

ד. גם ר"ה הוא יום טוב שחוגגים ושמחים בו, כמו שמוצאים בספר נחמיה שהעולים מבבל שחזרו לארץ ישראל הביאו עמם גויות שנשאו בבבל, והלויים קראו להם הפרשיות מהתורה המדברות ע"ד חומר איסור החתונה עם הגוים. ונאמר להם "לא להם ולנו לבנות את בית אלקינו", והקהל צמו בר"ה כתשובה ע"כ, ואז עזרא ונחמיה נתנו להם על הראש על שצמים, ואמרו להם שהיום יום טוב לשמחה שצריך לחגוג אותו; "אכלו משמנים ושתו ממתקים וגו' כי קדוש היום לאדוננו"¹⁹ ולא נתנו להם לצום במשך ימי החגים וקבעו הצום למחרת שמיני עצרת.

"תקות" חוט השני¹³

על הלכות חגיגה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. בהל' חגיגה על מצוות עליה לרגל, ראייה והקהל – ובזמננו כולם באים לביהמ"ק שבזמננו – "בית רבינו שבבבל" לר"ה.
- ב. בפרשת וילך – מצות הקהל.
- ג. בהקהל שומעים מהמלך – כמו בהאזינו ממשה.
- ד. ראש השנה – יום חגיגה.

17 וילך לא, יא-יב.

18 הלי חגיגה פי"ג ה"ו.

19 נחמיה ח, י.

בעז"ה מוצש"ק פרשת **האזינו** שבת **שובה** ג' תשרי
הי **תהא שנת עליון בכל** – **שנת תבוא עלינו ברכה**
סיום הלכות **בכורות** והתחלת הלכות **שגגות**

ראש השנה – עבודת הבכורה

א. ענין **הבכורות** גם בכור האדם וגם בכור הבהמה שמקדישים לה ולכהנים להורות ש"כל ראשית לה", ז.א. יהודי מקדיש ונותן לה את ה"ראשית" שלו כמו שאר מתנות כהונה שהם "ראשית" – כמו התרומה שנקראת "ראשית דגןך תירושך ויצהרך", וכמו מצות חלה שנקראת "ראשית עריסותיכם" ומצות ביכורים – "מראשית פרי האדמה".
וגם ראש השנה היא ה"ראשית" של השנה שהיא העבודה הראשונה של השנה שיהודי מקדיש את עצמו ועבודתו לה' כמש"נ על ראש השנה "מראשית השנה"²⁰, היינו שאת הראשית והחשיבות של השנה הוא מקדיש ומתמסר לה', וכמו הבכורות שהם ההתחלה והחשיבות עד"ז ר"ה היא עבודת "הבכורה" של כל השנה, שנותן ומקדיש לה'.

הל' בכורות – זכר למכת בכורות ויציאת מצרים

ב. מה שנכתב לעיל בקשר של קרבן פסח ויציאת מצרים לראש השנה שהם ראשית העבודה של עם ישראל; ביציאת מצרים – **ראש לרגלים**, עד"ז הל' בכורות שייכים לפסח, כי מצות הבכורות גם בכור אדם וגם בכור בהמה הם בגלל יציאת מצרים ומכת בכורות, כמש"נ בפרשת "קדש לי כל בכור"²¹: "ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרוג ה' כל בכור בארץ מצרים מבכור אדם ועד בכור בהמה, על-כן אני זוכר לה' כל פטר רחם הזכרים, וכל בכור בני אפדה".

"תקוות" חוט השני"¹³

על סיום הלכות בכורות

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. ראש השנה – עבודת הבכורה והראשית של השנה.
ב. הל' ודיני בכורות בגלל יציאת מצרים ומכת בכורות – ופסח קשור לר"ה.

בעז"ה יום ה' פרשת **וזאת הברכה** (א) ח' תשרי הי' תהא שנת עליון בכל – **שנת תבוא עלינו ברכה**
סיום הלכות **שגגות** והתחלת הלכות **מחוסרי כפרה**

הקרבת הקרבנות עם התשובה

א. את הלכות **שגגות** מתחילים בש"פ **האזינו** שבת **שובה** – מחרת ר"ה ולומדים ברוב ימי **עשרת ימי תשובה**, וי"ל הקשר בין כל אלו;
ענין הלכות שגגות מבטא את ענין התשובה, שכשיהודי חטא בשגגה ועושה תשובה הוא מביא קרבן על חטאתו, קרבן חטאת או קרבן אשם, וכמו שאומרים חז"ל בקשר לקרבן: "**השב**

²⁰ עקב יא, יב.

²¹ בא יג, ב.

מידיעתו". היינו שהקרבת מביאים כששב בתשובה ע"י שהודע בחטא שעשה ע"פ הפסוק "או הודע אליו חטאתו" ומתאים שמתחילים הלכות אלו למחרת ר"ה בשבת שובה ולומדים במשך עשרת ימי תשובה.

ב. וע"י הקרבנות החטאות והאשמות באה **הכפרה**, ושלמות הכפרה היא **ביום הכיפורים** (וכמו שכותב ע"ז הרמב"ם בהלכות אלו (בפ"ג הל' טי-י"א)).

האזינו התעוררות לתשובה

ג. וגם מתאים שהתחילו הלכות אלו בפרשת **האזינו** שהיא שירה ותוכחה לעורר היהודים לתשובה, ומודגש בשם הפרשה "**האזינו**" היינו להאזין בקשב מלא שיחדור לאוזן ויתקבל בלב האדם. והרי שירת האזינו היא פרק "ל"ב" של חומש דברים ז.א. שהדברים יחדרו ללב. ואח"כ בפסוק ב' נאמר: [פרק ל"ב פסוק ב' שהם אותיות "לבב" היינו שחודר גם לנפש הבהמית כמו שאומרים חז"ל עה"פ: "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך, ש-2 ה' מורים גם על היצר הרע ונפש הבהמית "בשני יצריך" "יערוף כמטר לקח" היינו שהדברים יתקבלו ויילקחו ללב, ואולי זהו גם הרמז למילה **יערוף** שזה בא במכה חזקה, המטר בא בגבורה שחודר לאדמה כמו שאומרים גבורות גשמים, ואח"כ כל פסוקי השירה והתוכחה המביאים ומעוררים האדם לתשובה.

ע"י התשובה זדונות נעשו כשגגות

ד. וכאן נשאלת השאלה למה נקראות ההלכות בשם **שגגות** והרי יש ביניהם קרבנות אשם שחלק מהם באים גם על חטאים במזיד (כגון אשם שפחה חרופה אשם גזלות ואשם נזיר שנטמא), וכל ההלכות נקראות "**שגגות**"?

ואד"ש מביא בלקו"ש את דברי הצ"צ ב"אור התורה" ששואל איך מכפרים האשמות האלו שבאים על חטא במזיד, הרי יש כלל שהקרבנות מכפרים רק על שגגות ולא על מזיד?! ומביא אד"ש את מענה הצ"צ, כי מכיון שלפני הבאת הקרבן, האדם חיב לעשות תשובה כני"ל "**השב** מידיעתו", וכשאדם עושה תשובה אפילו בדרגה הנמוכה ה"זדונות נעשו לו **כשגגות**", וממילא כל פעם כשמביאים קרבן אחרי עשיית התשובה, זה כבר דרגא של שוגג ולכן הקרבן מכפר.

ועפ"ז אפשר לבאר גם את שם ההלכות ברמב"ם "**שגגות**"; כי בזמן הבאת הקרבן אחרי התשובה, גם הזדונות הם כשגגות. וע"פ כל זה מתאים שאת הלכות אלה לומדים ברוב ימי עשרת ימי תשובה, ימי ההכנה ליום הכיפורים. ויש להוסיף שהמילה "**שגגות**" (עם הכולל) – **ביגמטריא "תשובה"**.

"תקוות" חוט השני"¹³

על סיום הלכות בכורות

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. הלכות שגגות – תשובה – קשור - לשבת שובה ועשרת ימי תשובה.

- ב. הקרבנות כפרה כמו יום הכיפורים.

ג. קרבנות החטאות ואשמות עם עשיית התשובה.

ד. התשובה הופכת הזדונות לשגגות.

בעז"ה יום ועשי"ק ערב יום הכיפורים ט' תשרי ה' תהא שנת
עליון בכל (שנת תבוא עלינו ברכה)
סיום הלכות מחוסרי כפרה והתחלת הלכות תמורה

בערב יוהכ"פ – מחוסרי כפרה

א. בערב יום הכיפורים וביום שלפניו לומדים את הלכות מחוסרי כפרה, שזהו התוכן של ימים אלו; שנמצאים לפני, ובינתיים חסרים אנו הכפרה שתבוא ביום הכיפורים. וכמו בהלכות מחוסרי כפרה, שמדובר על אלו שעברו את שלב הטהרה, ועיי"כ גם עשו תשובה מהטומאה הרוחנית כמו במצורע שעבר את עונשו "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" ועשה תשובה על חטא לשון הרע כמ"ש במדרש: "מצורע – מוציא רע", ז.א. שעשה תשובה על חטא לשון הרע, [וגם הזב עשה תשובה על הסיבות שהביאו לזיבה]. וכך גם אנו נמצאים בימים האחרונים של עשרת ימי תשובה, שעברנו את רוב שלבי התשובה, וחסרים הכפרה שתבוא ביום הכיפורים.

מחוסרי כפרה – שלימות הטהרה

ב. וכמו בהלכות מחוסרי כפרה, עיי" קרבנות הכפרה נשלמת הטהרה מן הטומאה שלו, וכמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות אלו²²: "ולמה נקראו מחוסרי כפרה, שכל אחד מהם אע"פ שטהר מטומאתו וטבל והעריב שמשו – עדיין הוא חסר ולא נגמרה טהרתו כדי לאכול בקדשים, עד שיביא קרבנות, וקודם שיביא כפרתו אסור הוא לאכול בקדשים"; היינו שחסרון הכפרה הוא חסרון בגמר הטהרה, וכן בימים אלו של ערב יום הכיפורים שעברנו את רוב ימי התשובה שהיא טהרה מהעבירות, אבל הטהרה הממשית והסופית היא ביום הכיפורים, שאז הוא שלימות התשובה; כמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה: "יום הכיפורים זמן תשובה הוא וכו'". ורואים מפורש שהתורה קוראת לכפרת יום הכיפורים טהרה, וכמ"ש בסיום פרשת עבודת יוהכ"פ, בפרשת "אחריי"²³: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם לפני הוי' תטהרו".

"תקנות" חוט השני"¹³

על סיום הלכות מחוסרי כפרה.

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. בערב יום הכיפורים – כולם מחוסרי כפרה, שבאה עיי" הקרבנות.

ב. קרבנות הכפרה – שלימות הטהרה – וכן ביום הכיפורים.

ג. התשובה הופכת הזדונות לשגגות.

בעז"ה יום א' פרשת וזאת הברכה (ב) י"א תשרי, "יום השם" (גאטס טאג) ה' תהא שנת עליון בכל (שנת תבוא עלינו ברכה)
סיום הלכות תמורה וכל ספר התשיעי ספר הקרבנות
והתחלת ספר העשירי - ספר טהרה הלכות טומאת מת

יום הכיפורים – פועל ה"תמורה"

א. ביום הכיפורים לומדים את הלכות תמורה ומסיימים למחרת יום הכיפורים וי"ל הקשר הברור;
עיי"פ מה שמבאר כ"ק אד"ש בשיחות שענין ה"תמורה" ברוחניות – מורה גם על השינוי הרוחני במצבו של האדם, והתמורה הטובה לכיוון הקודש כמשי"נ²⁴: "והי' הוא ותמורת יהיה קודש".

וזהו ענין יום הכיפורים שעושה "תמורה" מוחלטת באדם, ומשנהו אל הקודש שמגיע לשלימות ולטהרת הקודש כנאמר: "לפני ה' תטהרו".

המרת העולם לקודש לגאולת המשיח!

ב. כ"ק אד"ש מבאר את הנ"ל, שהתמורה היא לא רק בקרבנות, אלא גם במצב הרוחני של האדם והעולם, בקשר למ"ש בספרים שלכל חודש יש צירוף שם הוי' מיוחד, ומתאים לר"ת מהפסוק במקרא; כמו למשל צירוף שם הוי' של חודש ניסן "ראש חדשים"²⁵, הוא כסדרו י-ה-ו-ה' והר"ת הוא בפסוק: "ישמחו השמים ותגל הארץ". צירוף שם הוי' של חודש שבט הוא ה-י-ו-ה' ויוצא מר"ת הפסוק בענין התמורה: "המר ימירנו והיה הוא".

ואומר אד"ש שלמרות שבפרשה זו מדובר על איסור ה"תמורה", אבל במילים אלו מתבטא לא האיסור, אלא העובדה "המר ימירנו והיה הוא"; היינו שהכתוב אומר: "לא ימירנו", ואם המר ימירנו – והיה הוא ותמורתו יהיה קודש. אבל בר"ת זה מודגשת רק העובדה ש"המר ימירנו והיה הוא" ואומר אד"ש מה"מ שמשמעות הדברים, שבא לומר שתפקידו של היהודי הוא להמיר והיה הוא ותמורתו יהיה קודש לקבוע בו את הקדושה, שזהו תפקיד היהודי בעולם להמיר את כל ענייני העולם מחולין לקודש, באופן של כדברי חז"ל: "והיה הוא – בהוויתו יהא" – קביעות של קודש.

ומבאר אד"ש שזהו צירוף שם הוי' של חודש שבט, חודש ההסתלקות של הרבי הקודם והנשיאות של אד"ש מה"מ שזהו תפקיד דורנו לשנות ולהפוך את העולם בכל עניינים ולהמירו מהחול אל הקודש, באופן של קביעות ותוקף בל ישונה, ועד לדרגת הקרבנות דרגא הכי גבוהה בקודש – הגאולה והמשיח שמכל העולם לעשות בית חב"ד ובית משיח;

היינו שזוהי המשמעות הרוחנית של ענין ה"תמורה" המרת העולם וכל ענייני האדם לדרגא הגבוהה והקדושה והטהרה, שזהו נפעל באדם עיי" יום הכיפורים, שינוי מהותי ומוחלט עד

²⁴ בחוקותי כ"ז, ל"ג.

²⁵ בא יב, ב.

²² הלי מחוסרי כפרה פ"א, ה"א.

²³ אחרי ט"ז, ל.

לשיא הטהרה בכל א' וא' עד לדרגת "לפני הוי תטהרו" – למעלה משם הוי';

ביום הכיפורים – ריבוי קרבנות

ג. וסיום זה הוא הסיום של כל ספר הקרבנות למחרת יום הכיפורים, ויום הכיפורים הוא "יום הקרבנות" שהיה בו ריבוי עבודה וריבוי קרבנות, כמ"ש הרמב"ם בתחילת הלכות עבודת יום הכיפורים שהביאו ביום זה 15 קרבנות, וז"ל: "נמצאו כל הבהמות הקרבים ביום זה – חמש עשרה".

והרי מטרת הקרבנות היא הכפרה, כנ"ל הנאמר "לכפר לפני הוי". וכן יוהכ"פ הוא יום הכפרה כדכתיב "כי ביום הזה יכפר עליכם".

ד. ענין יום הכיפורים כנ"ל שייך לדרגת "לפני הוי", כנאמר "לפני הוי תטהרו", וגם ענין הקרבנות שייכים לדרגת "לפני הוי" כנאמר בתחילת פרשת וספר ויקרא וספר הקרבנות: "אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני הוי" ואח"כ נאמר: "ושחט את בן הבקר לפני הוי"!

והרי גם יום זה שלמחרת יום הכיפורים שייך לשם הוי' כי הוא נקרא "יום השם" – גאטס נאמען".

יוהכ"פ – טהרה מטומאת העוונות

ה. ביום זה גם מתחילים את ספר "טהרה", והרי זהו תוכנו של יום הכיפורים ענין הטהרה כמש"ל הפסוק: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני הוי' תטהרו". והרי הטהרה מהחטאים היא הטהרה הכי גדולה והכי אמיתית, כי זו הטהרה היסודית של עצם האדם והנפש.

וכן הרמב"ם בסוף ספר טהרה אומר, שענין הטהרה מהטומאה והטבילה במקווה היא הטהרה מהטומאות הרוחניות והעוונות, וז"ל בהלכה האחרונה של הלכות מקוואות וכל ספר טהרה: "וכן בטבילה מן הטומאות מכלל החוקים הוא, שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים אלא גזירת הכתוב היא והדבר תלוי בכוונת הלב. . . ואעפ"כ רמז יש בדבר. . . המכוון ליבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האוון ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו לפרוש מאותם העצות והביא נפשו במי הדעת טהור. . . השם ברחמיו הרבים מכל חטא עוון ואשמה יטהרנו, אמר" עכ"ל, והרי זהו גם תוכן הטהרה של יום הכיפורים.

"לב טהור"

ו. ענין טהרת הלב והנפש הנ"ל בהלכה האחרונה של ספר "טהרה" ברמב"ם, שזהו ענין יום הכיפורים, מתבטא גם בפסוק הראשון הפותח את ספר טהרה. ב"כותרת" מביא הרמב"ם את הפסוק: "לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי".

"תקות" חוט השני¹³

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. יום הכיפורים פועל בכולם ה"תמורה" המוחלטת והשלימה אל הקודש.

ב. "תמורה" רוחנית של האדם והעולם אל הקודש.

ג. סיום ספר הקרבנות, והיוהכ"פ – ריבוי קרבנות.

ד. הטהרה מדרגת "לפני הוי" – וכן בקרבנות "לפני הוי".

ה. ביוהכ"פ הטהרה מהעבירות.

ו. ב"כותרת" ספר טהרה הפסוק "לב טהור".

קיצור ותמצית הקשר של תחילת ספר טהרה והלכות טומאת מת ופרה אדומה לימים הסמוכים לחג הסוכות הכניסה לסוכה - כטהרת במקוה

א. מתחילים את ספר טהרה והלכות טומאת מת למחרת יום הכיפורים תחילת ימי ההכנה לחג הסוכות ולומדים עד אמצע ימי חוה"מ סוכות ובשאר ימי חוה"מ סוכות לומדים את הל' פרה אדומה.

והקשר פשוט; א. כמו יוהכ"פ גם ענין הסוכה הוא ענין הטהרה והטבילה מן הטומאה, וע"פ הנאמר "ביכסה – ליום חגיגו", שכל העניינים שהיו ברי"ה ויוהכ"פ בבחינת בכסה – העלם, באים בגילוי (-יום – גילוי) בחג הסוכות, והכניסה לאויר הסוכה היא כמו בטבילה והטהרה במי המקוה שמקיפים כל האדם מכל צדדיו וחלקיו.

ב. כמו שהמקוה מקיף האדם וגופו מכל צדדיו עד"ז הסוכה המושלמת והמהודרת כשיש ד' דפנות מכל הצדדים. ואמנם הדין בסוכה שכשרה גם בב' מחיצות ושלישית אפילו טפח" אבל ההידור והשלמות כשלסוכה יש ד' דפנות מכל הצדדים והסוכה המושלמת בד' דפנות כמ' סתומה – ובמקוה מ' סאה. הביאור בפרטיות בגליון הבא בעז"ה.

ג. ד' הימים שבין יוהכ"פ לחג הסוכות הם כנגד ד' אותיות שם הוי', וביום הראשון שלמחרת יום הכיפורים הוא כנגד האות י' של שם הוי'. והטהרה באה מגילוי שם הוי' על האדם והביטול להוי'; כמ"ש בחסידות: טבילה – הביטול (בכתיב חסר), וכן הטהרה של יוהכ"פ: "לפני הוי' תטהרו".

מתי נאמר "סלחתי כדברך" – ביוהכ"פ או בתשעה באב?

א. בקשר למה שאומרים שביום הכיפורים אמר ה' "סלחתי כדברך"²⁶, נשאלת השאלה הרי זה נאמר בתשעה באב ולא ביוהכ"פ? כי הרי זה כתוב בפרשת שלח בקשר לחטא המרגלים שהי' בתשעה באב?!

והמענה ע"ז: רש"י אומר מפורש בפרשת כי תשא אחרי מעשה העגל²⁷, שביוהכ"פ אמר ה' "סלחתי כדברך", וז"ל: "בעשירי בתשרי נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם, ואמר לו למשה "סלחתי כדברך", ומסר לו לוחות אחרונות וכו".

ועפ"ז נשאלת השאלה ועוברת על רש"י, איך כתב ש"סלחתי כדברך" נאמר ביוהכ"פ כסליחה על מעשה העגל, הרי פסוק זה כתוב מפורש בפרשת שלח על חטא המרגלים?!

ויש ע"ז במפרשים 2 פירושים:

א. ה' אמר "סלחתי כדברך" אחרי ועל מעשה המרגלים כפשט

²⁶ שלח, י"ד, כ.

²⁷ תשא לייג, יא. רש"י ד"ה "יושב אל המחנה".

הכתוב, אבל היות וכתוב שם שמשה מבקש²⁸: "וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה", היינו שמבקש סליחה כמו שהיתה אחרי יציאת מצרים, וה' ענה ואמר לו "סלחתי כדברך", ראייה שאחרי יציאת מצרים, במעשה העגל גם היתה הסליחה בלשון זה "סלחתי כדברך".

והביאור הב'. שאילו היו דברי משה שאומר ומבקש שה' יסלח לישראל כמו אחרי יציאת מצרים במעשה העגל, ששם אמר וסלח בלשון "סלחתי כדברך", ומבקש שכך יסלח ה' על חטא המרגלים.

מפי עוללים ויונקים יסדת עוז

א. לפני מלחמת יום הכיפורים ראו נבואות גלויות של כ"ק אד"ש מה"מ שהכין אותנו למלחמה ע"י ה"מבצע" של "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם" (תהלים ה, ג), שצוה לעשות במשך כל הקיץ פעולות חינוך עם ילדים. והורה שבמשך הקיץ שהבחורים ישתדלו להיות מדריכים בקעמפים (מחנות הילדים), וציוה לאסוף ילדים בתפילות מיוחדות בכל העולם ובפרט בכותל המערבי וב-770 - בית משיח בפרט בתשעה באב בימי הסליחות ועשי"ת, והרבי עשה להם נוסח תפילה מיוחד ובקיץ הוא מט"ו סיון ביקש להשתדל שכל ילד יהודי יהיה בקעמפ עם חינוך עטה"ק.

להשבית אויב ומתנקם!

ומהקיץ הוא התחיל הסדר שכשהרבי נכנס ויצא, נתן לילדים שראה מטבע לתת לצדקה, ובתקופה הראשונה גם אמר לילדים שנתן להם מטבע לתת לצדקה תודה ע"כ, באידיש או באנגלית.

ובקיץ הוא נסע הרב דוד ע"ה רסקין לארה"ק לביקור פרטי, והרבי כתב לו פתק ארוך, שעתה יש הזדמנות מיוחדת ושעת הכושר לפעול בחינוך כנ"ל ע"פ הפסוק "מפי עוללים ויונקים וגו'" וזוה פיקוח נפש ממש! דברים שלא היו מובנים אז.

שמחה ממתיקה דינים!

ב. ובלייל ראש השנה ה' דבר מדהים ביותר!;

כרגיל כל השנים בליובאוויטש ובפרט בלייל ר"ה, היתה תנועה של קבלת המלכות מתוך רצינות ויראה, והרבי לא יצא כמו בשאר יו"ט באמירת "גוט יום-טוב!", רק בלייל א' דר"ה אמר: "לשנה טובה תכתב ותחתם".

אמנם בלייל א' דר"ה בשנת תשל"ד (10 ימים לפני מלחמת יוה"כ"פ), בסיום תפילת ערבית פנה לקהל והכריז 3 פעמים "גוט יום טוב!"; והניף ידו בתנועות שמחה, והתחיל הניגון עם כל הקהל "ושמחת בחגך", כמו בשמחת תורה וכל הקהל הרואים היו מבולבלים ולא ידעו, וחששו שיש להם טעות בלוח השנה, כי עד אז אף פעם לא היתה בר"ה תנועה כזאת בליובאוויטש.

וכשפרצה המלחמה ביום הכיפורים הבינו שהרבי הקדים רפואה ורוצה להמתיק הכל בשמחה!

יהודים ינצחו בכל המלחמות עד ביאת המשיח!

ג. בערב יום הכיפורים בחלוקת הלעקאח הלך לפני חבר שלי וניגש

לרבי מזכיר אד"ש הרב ד"ר ניסן ע"ה מינדעל, והרבי שאלו האם הספיקו לשלוח לארה"ק ההוספה שהוסיף הרבי למכתב הכללי של ו' תשרי, שם כתב אד"ש מה"מ על תפילת חנה שקורים בהפטרות יום א' דר"ה, שלפי פירוש התרגום יונתן בן עוזיאל היא מתנבאת על כל המלחמות שיבואו על היהודים עד ביאת המשיח שהיהודים ינצחו עד הסיום "וירים קרן משיחו".

ואת זאת ביקש הרבי לפרסם בערב יום הכיפורים, ושאל הרב מינדעל אם הספיקו לשלוח זאת לארץ בטלגרמה (שהי' באותם הימים) לפני החג(הרב מינדעל היה אחראי על פרסום המכתבים כלליים), כי שם מתקדש היום הרבה שעות מקודם.

ד. וביום הכיפורים בבוקר לפני תפילת שחרית ניגש המזכיר הרב בנימין שיחי' קליין ואמר לרבי שפרצה מלחמה, והרבי ענה לו: "אני כבר יודע!"

"ומלאה הארץ פאברענגען את הוי'!"

ה. בליילה השני של סוכות לאחר מעריב יצא הרבי להתוועדות שלא היתה אף פעם לפני - זה [זה ה' עוד לפני השנים שהרבי ה' מדבר שיחה כל ערב אחרי ערבית, שזו התחיל משנת "הקהל" התשמ"א], ובהתוועדות זו אמר הרבי שיצא להתוועדות בגלל שהקהל לא מספיק מתוועדים. ואח"כ הכריז: "ומלאה הארץ פאברענגען את הוי'!" ז.א. שהרבי רצה להמתיק המצב עם שמחה.

"אני בתנועה של שמחה!"

ו. ואז בחוה"מ סוכות נגשו כמה מזקני אנ"ש לרבי כשנכנס או יצא ב"גן-עדן התחנות" ורצו למסור לו פ"נ על המצב (היו ביניהם הרה"ח יוסף הלוי שיחי' ווינבערג, מאיר ע"ה בליז'ינסקי ועוד; היו מהם שיו"ח נפצעו קשה במלחמה) והרבי אמר: "איך בין א תנועה פון שמחה, מ' וויל מיר אויכט אריינשלעפן אין "מרה שחורה!?!...!" (=אני בתנועה של שמחה ורוצים גם אותי למשוך ל"מרה שחורה!?!...!).

והרבי לא הסכים לקחת הפ"נ מידם, ואמר להם: "אם אתם רוצים תקחו אתם ותקראו בעצמכם על האוהל..." ובשום אופן לא הסכים לקחת הפ"נ, רואים בעליל שאד"ש רצה להמתיק בדרך של שמחה!

וכך גם עכשיו אומר כ"ק אד"ש מה"מ שזו הדרך שוודאי מביאה המשיח ומגלה הגאולה, ע"י שמחה בטהרתה! על ביאת המשיח! וזה היה הדבר היחיד שאמר אד"ש מה"מ עליו: "אדרבה, נסו ותיווכחו!!!"

נצחונות ונסים גדולים

א. ביי"א בתשרי למחרת יום הכיפורים בבוקר, בשנת התשל"ד, למחרת פריצת מלחמת יום הכיפורים, יצא הרבי מ-770 והשתתף והלך ב"לוי" שהיתה ע"י 770 [באותם השנים אד"ש עוד הלך והשתתף בכל ה"לוויות" שהיו ע"י 770, ואחרי שנים הרבי הפסיק לצאת ללוויות (חוץ מאחדות בודדות, והאחרונה לפני כ"ז אדר תשנ"ב שהרבי השתתף בלוי' של הקדושה גב' לאפיין הי"ד, שמסרה נפשה על קידוש ה').]

וכשחזר אד"ש מהלוי' למחרת יוה"כ"פ, בשביל בכניסה בחזית 770, ניגש אליו החסיד ר' גרשון בער ז"ל ג"ייקאבסאן שהי' עיתונאי בניי מטעם "ידיעות אחרונות" והעיתון באידיש "אלגעמיינער זשארנאל", והתאונן בפני הרבי על אלפי ההרוגים והפצועים במלחמה, והרבי

²⁸ פסוק י"ט.

אמר לו שיהיו נצחונות וניסים גדולים!

ב. אחרי מלחמת יוהכ"פ בשבת שאחרי החגים, דיבר אד"ש בהתוועדות, והתייחס לזה שאמר לפני ובתחילת המלחמה שהיהודים ינצחו ויהיו ניסים גדולים, וכ"ק אד"ש מה"מ אמר, שבפועל היהודים נצחו את צבאות ערב והניסים העצומים שהיו הם; שגם במלחמה עם מצרים וגם במלחמה עם סוריה הי' דבר פלא עצום!;

גבול מצרים לאחר שהבקיעו המצרים את תעלת סואץ ו"קו בר-לב", והחטיבות והגדודים שלהם נכנסו לסיני ושעטו לכיוון ארץ ישראל והפלא הוא שאחרי 10 ק"מ הם נעצרו ועמדו במקום ולא המשיכו מבלי סיבה מובנת (כנראה הנס הי' שנכנס בהם פתאום פחד שישאל שמו להם מלכודת ומתחבאים בסיני ואח"כ יכתרו אותם, דבר שלא הי' לזה בסיס במציאות, כי ישראל וצה"ל בכלל לא היו מאורגנים ואמר הרבי שלא הי' שום מעצור שיגיעו לערים הגדולות בארץ).

וכן הי' עם הגבול בסוריה שהכוחות והטנקים הסורים פרצו לשטח ארץ ישראל, ונעצרו ללא סיבה מובנת בגשר "בנות יעקב", למרות שבדרך הטבע הדרך היתה פתוחה לפנייהם להגיע ולעלות על הערים המיושבות טברי' וכו', ולא מובן לגמרי למה נעצרו דבר שהי' נס עצום!

ואח"כ האלוף אריק שרון עבר עם גדודיו לצד המערבי של תעלת סואץ, שזה הי' חלק מהניסים והניצחון.

תחילת הסוף של המדינה!

ג. גם דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בכאב ע"כ שהיהודים לא גמרו הניצחון שהקב"ה נתן בידם ולמרות שכיתרו את הצבא המצרי (בארמיה השלישית) ויכלו לשבור אותם ולהכניעם לגמרי ישראל הסכימו ל"הפסקת אש", דבר שנתן להם להתארגן מחדש.

ואז ציטט הרבי בהתוועדות שאחרי החגים והמלחמה, את דברי א' הגנרלים והמצביאים הגדולים של ארה"ב (ד"ר מורגננטאו שאחרי זה נתקרב לחב"ד ולרבי, ויו"ר אגודת חב"ד בארה"ק הרה"ח שלמה ע"ה מיידנצ'יק השתתף בלויה שלו) שאז הי' הפרשן הצבאי של העיתון "ניו יורק טיימס", שכתב בעיתון שזה שישאל לא גמרו במלחמה ולא הכניעו את הצבא המצרי לגמרי, והרבי ציטט מה כתב בניו יורק טיימס, (אולי לא ממש באותן המילים) שזה שלא גברו והכריעו את האויב "זה תחילת הסוף של מדינת ישראל"...

לשמוע למומחי הצבא!

ד. כמה וכמה פעמים אחרי מלחמת יוהכ"פ התאונן כ"ק אד"ש מה"מ ע"כ שאנשי הממשלה בארץ חוזרים על הטעות שעשו המדינאים לפני המלחמה שלא נתנו לגייס את הצבא ואנשי המילואים לפני יום הכיפורים, למרות שידעו שצבאות ערב רוצים לפתוח במלחמה ומומחי הצבא דרשו שיגיעו מילואים ואנשי הממשלה לא נתנו להם. (והיום הדברים כבר מפורסמים ומתועדים) ואז היתה הטענה שכדאי שנפסיד קצת ולתת לערבים קצת לנצח ואז ירצו לעשות איתנו הסכם שלום, ודבר זה עלה לנו באלפי קרבנות הרוגים ופצועים!

רואים כמה הכרח לקיים את דין התורה שצריכים בענייני ביטחון לשמוע למומחי הצבא שמחליטים לפי המומחיות הצבאית, ואמר

אד"ש שדין זה הוא כמו בענייני בריאות צריך לשמוע לרופא שמחליט ומורה לעשות ע"פ המומחיות והנסיון הרפואי ולא שואלים את גזבר הכספים שיש לו שיקולים אחרים.

וכואב ומבהיל והאסון הוא שהם חוזרים על טעות זו כל פעם ששומעים למדינאים נגד מומחי הצבא, והאסונות חזרו כל פעם!

ג. בשנים שלפני מלחמת יום הכיפורים, הרבי דיבר עם האלוף אריק שיחי' שרון, שבעת מבחן "קו בר-לב" לא יעמוד ולא יעצור את מתקפת האויב, כי הם יכולים לרכו כוחות במקום א' ולפרוץ ולעבור את הקו ואז כל השטח פתוח בפניהם ללא מעצור (דבר שהי' בפועל אלא כנ"ל שהי' נס גדול שנעצרו אחרי 10 ק"מ) וכהוכחה הביא הרבי הדוגמא מצרפת שכך קרה בקו מאגי'נא (ולקח זה לומדים בכל הקורסים האסטרטגים ורק בישראל לא הפנימו הלקח).

והרבי הציע כנ"ל שלא יתרכזו בקו הגנה א' אלא יפזרו הכוחות בכל השטח, שאז גם אם המצרים יפרצו ויעברו את התעלה, הכוחות בתוך השטח יעצרו אותם.

משם תהא הארץ נוחה

ה. ובחודש אב תש"ל (אוגוסט 1970) בסוף מלחמת ההתשה התאונן מאוד אד"ש ובכה ע"כ, שהממשלה הסכימו להפסקת האש בתעלה בזמן שאם היו נלחמים עוד קצת היו מכניעים ומכריעים את המצרים שעמדו על סף קריסה והתמוטטות ואז ישראל הסכימו להפסקת האש.

ואד"ש אמר שאם עכשיו יעשו איתם הפסקת אש הם מיד יזיזו את הטילים שלהם והמטוסים שלנו יותר לא יוכלו לטוס ויאבדו השליטה בשטח, כי ברגע שיטוסו בקרבת גבול מצרים והתעלה הטילים יפילו אותם, וזו תחילת האסון של המלחמה הבאה, דבר שראינו במוחש שמאז הם הכינו את מלחמת יום הכיפורים, ונגרמו האלפים הרבים של הרוגים ופצועים. והסקנדל הוא שהיום לא מזכירים למדינאים שאומרים אנו לא מוכנים להכרזה חד צדדית, אלא במשא ומתן ניתן להם מדינה ברוב שטחי יהודה ושומרון, דבר שנוגד את ההלכה (בשור"ע או"ח סי' שכ"ט מגמ' עירובין מה, א) שאסור לתת לנכרים שום חלק מעירות ישראל; "כי משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפנייהם (כמו שרואים הצרות מעזה שמסרו להם), חוץ ממה שקבלנו את ארץ ישראל מתנה מה', שאסור לבעוט ולמסור זה! כמש"נ "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

לזכות אסתר מרים בת תמר שיחיו

לחודיה על הניסים ולהצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות לכל המשפחה מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח בגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!